

SECȚIUNEA 1

REPERE DE ORDIN ISTORIC

Odată cu constituirea statelor se punea și problema *cetățeniei*. Populația trebuie să aibă o legătură mai directă cu puterea publică, aspect care este pus în evidență de instituția cetățeniei. Încă din timpuri străvechi, puterea publică și-a diferențiat atitudinea politică și juridică față de locuitori, după cum aceștia aveau sau nu calitatea de cetățeni ai statului respectiv. Putem afirma că mentalitatea Antichității era xenofobă, alimentată de credința că străinii sunt actuali sau virtuali dușmani.

În statul-cetate antic se făcea distincția clară între cetățeni și străini. Grecii erau împărțiți în *atenieni* și *meteci* (cei care locuiesc împreună cu), deși majoritatea populației metece era de origine greacă. Metecii nu aveau dreptul de a dobândi bunuri imobile, în fața tribunalelor nu se puteau apăra direct, ci numai reprezentanți de cetățenii care erau și patronii lor, nu aveau drepturi politice. Aceștia aveau însă toate obligațiile cetățenilor atenieni, inclusiv pe cele de a servi în armată sau pe cele de natură financiară. În ceea ce îi privește pe sclavi, aceștia nu aveau niciun drept.

Locuitorii statului roman erau împărțiți în trei categorii: *cetățenii romani*, *latinii* și *peregrinii*. Latinii și peregrinii constituiau, în realitate, categoria necetățenilor. Cetățenii romani se bucurau de deplinătatea drepturilor civile și politice; latinii se bucurau de cea mai mare parte a drepturilor pe care le aveau cetățenii, însă nu puteau dobândi *ius honorum* (dreptul de a candida la o magistratură) și *ius militae* (dreptul de a servi într-o legiune romană); peregrinii constituiau categoria străinilor.

SECȚIUNEA A 2-A

 INSTITUȚIA CETĂȚENIEI ROMÂNE
 ÎN DEZVOLTAREA
 CONSTITUȚIONALĂ A ROMÂNIEI

Crearea statului național român a dus, nemijlocit, la instituirea cetățeniei române ai cărei titulari originari au fost cetățenii Țării Românești și Moldovei.

Prima reglementare modernă a cetățeniei a fost înscrisă în **Codul civil din 1864**, iar **Constituția din 1866** a introdus principiul potrivit căruia teritoriul României nu se poate coloniza cu populațiuni de gintă străină, limitând astfel posibilitatea dobândirii *împământenirii* numai pentru străinii de rit creștin. Împământenirea se acorda de puterea legiuitoare (art. 8 din Constituție).

Mijlocul prin care un străin putea dobândi cetățenia română era naturalizarea. Art. 7 § 1 din Constituție stabilea condițiile în care străinul putea dobândi împământenirea. Înainte de modificarea Constituției în anul 1879, materia naturalizării era reglementată de Constituție la modul general, în timp ce Codul civil era

cel care reglementa în detaliu procedura și condițiile ce erau necesare pentru obținerea naturalizării.

Constituția din 1923 a păstrat cadrul modificărilor aduse Constituției anterioare, proclamând principiul potrivit căruia deosebirea de credințe religioase și confesiuni, de origine etnică și de limbă nu constituie o piedică spre a dobândi și exercita drepturile civile și politice. Aprobarea dobândirii cetățeniei ia denumirea de **naturalizare**.

Art. 7 din Constituție stabilea că „naturalizarea se acordă în mod individual de Consiliul de Miniștri, în urma constatării unei comisiuni, compusă din: primul Președinte și Președinții Curții de Apel din capitala Țării, că solicitantul îndeplinește condițiile legale”. Condițiile, ca și procedura prin care se dobândește naturalizarea urmau să fie stabilite de o lege ordinară.

Dispozițiile constituționale au fost completate cu dispozițiile Legii nr. 28 din 24 februarie 1924, care conțineau o reglementare mai amănunțită a modurilor de dobândire și de pierdere a cetățeniei. În ceea ce privește dobândirea cetățeniei, se stipula principiul *ius sanguinis*, cu distincțiile care se făceau între copiii legitimi, copiii naturali, copiii legitimați de un român și copiii găsiți pe teritoriul țării.

Legea prevedea, de asemenea, că dobândirea cetățeniei mai era posibilă prin căsătoria unei străine cu un cetățean român, prin naturalizare, prin repatriere și prin încetarea căsătoriei unei românce cu un străin.

Competența acordării cetățeniei aparținea Consiliului de Miniștri. Pierderea cetățeniei române se putea realiza în următoarele cazuri: naturalizarea dobândită în altă țară, legitimarea copilului natural de un străin, căsătoria unei românce cu un străin, primirea unei funcții publice într-un stat străin fără autorizația Guvernului, supunerea față de o protecție străină și retragerea naturalizării în caz de război. Retragera de naturalizare se făcea prin decret regal, dat pe baza jurnalului Consiliului de Miniștri (George Alexianu).

În anul **1939** s-a adoptat legea cu privire la dobândirea și pierderea **naționalității** române.

Începând din **1948**, legile s-au referit la instituția **cetățeniei române**. Astfel, Decretul nr. 125/1948 stabilea două modalități de dobândire a cetățeniei: *de drept* și prin *încetățenire* (art. 3). Pierderea cetățeniei se pierdea prin *dobândirea cetățeniei unui alt stat* și prin *retragerea cu titlul de pedeapsă*. Cetățenia română se retrăgea prin decret al Prezidiului Marii Adunări Naționale, dat în baza deciziei Consiliului de Miniștri, la propunerea Ministerului Justiției.

Decretul nr. 33/1952 prevedea că dobândirea cetățeniei prin naștere se realiza dacă numai un părinte este cetățean român și ambii părinți trăiesc în străinătate, cetățenia copiilor se determină prin acordul părinților. În ceea ce privește retragerea cetățeniei, decretul prevedea că cetățenia putea fi retrasă prin decret al Prezidiului Marii Adunării Naționale.

Legea nr. 24/1971 prevedea modurile de dobândire și de pierdere a cetățeniei române, modalitățile de dovadă a cetățeniei, precum și principiile generale aplicabile cetățeniei. Legea statua în Capitolul I principiile care guvernau instituția cetățeniei române. Se consideră că dispozițiile legii amintite au fost unele dintre cele mai moderne reglementări în materie (Ștefan Deaconu).

După evenimentele din 1989, Constituția din 1991, revizuită în 2003, a statuat în art. 5:

Art. 5 din Constituție

(1) Cetățenia română se dobândește, se păstrează sau se pierde în condițiile prevăzute de legea organică.

(2) Cetățenia română nu poate fi retrasă aceluia care a dobândit-o prin naștere.

Dispozițiile constituționale au fost completate cu cele ale Legii nr. 21/1991, publicată în M. Of., Partea I, nr. 44 din 1991, cu privire la cetățenia română. Pentru a ține pasul cu evoluțiile din cadrul societății, legea-cadru a cetățeniei a suferit o multitudine de modificări și completări și a fost republicată.

SECȚIUNEA A 3-A

CETĂȚENIA ROMÂNĂ SUB IMPERIUL LEGII NR. 21 DIN 1 MARTIE 1991

Cetățenia este definită ca *apartenența* unei persoane la un anumit stat, ca *legătura* politică și juridică dintre individ și stat sau ca o *calitate* a persoanei. Cetățenia exprimă un raport politic între două subiecte de drept: *statul și persoana fizică*, fiecare dintre cele două subiecte fiind titular de drepturi și obligații.

Cetățenia este legată astfel de o anumită stare a societății, este un rezultat al evoluției sociale (Dan Claudiu Dănișor).

Cetățenia română – acea calitate a persoanei fizice care exprimă relațiile politice și juridice dintre persoana fizică și stat, dovedind apartenența sa la statul român și atribuind persoanei fizice posibilitatea de a fi titularul tuturor drepturilor și îndatoririlor prevăzute de Constituție și de legile statului român.

Instituția cetățeniei române este guvernată de următoarele **principii generale**:

◆ cetățenia română se dobândește pe baza principiului *ius sanguinis* (dreptul sângelui), ceea ce înseamnă că dobândește automat cetățenia română, indiferent de locul nașterii sale, copilul ai cărui părinți sau numai unul dintre ei este cetățean român.

◆ cetățenia este în exclusivitate o chestiune de stat. Stabilirea modurilor de dobândire sau de pierdere a cetățeniei reprezintă un atribut inerent, exclusiv și suveran al statului.

◆ numai cetățenii români sunt titularii tuturor drepturilor prevăzute în Constituție și în legi.

◆ căsătoria nu produce niciun efect juridic asupra cetățeniei soților, iar schimbarea cetățeniei unuia dintre soți nu produce efecte asupra cetățeniei române

a celuilalt soț. Încheierea, declararea nulității, anularea sau desfacerea căsătoriei între un cetățean român și un străin nu produce efecte asupra cetățeniei soților.

➤ cetățenia română nu poate fi retrasă aceluia care a dobândit-o prin naștere.

➤ cetățenii români au, de regulă, o singură cetățenie, dar, potrivit legii române a cetățeniei, pot dobândi o a doua cetățenie.

➤ cetățenii României se bucură de protecția statului român.

Reglementarea cetățeniei este o problemă internă a fiecărui stat.

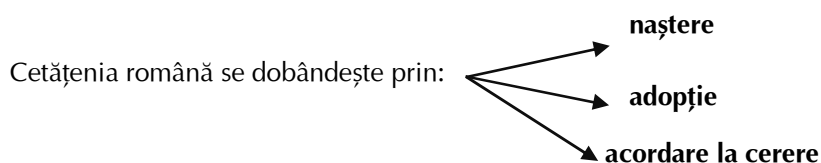
Modurile de dobândire și de pierdere a cetățeniei române sunt reglementate prin Legea cetățeniei române nr. 21/1991, republicată în M. Of., Partea I, nr. 98 din 6 martie 2000, cu modificările și completările ulterioare.

România a devenit în anul 2005 parte la *Convenția europeană privind cetățenia*, semnată la Strasbourg în anul 1997. Convenția a statuat o serie de principii și de reguli ce sunt aplicabile statelor care sunt parte la acest document în materia dobândirii și pierderii cetățeniei. Convenția stabilește următoarele principii:

- fiecare individ are dreptul la o cetățenie;
- apatridia trebuie să fie evitată;
- nimeni nu poate fi lipsit în mod arbitrar de cetățenia sa;
- nici căsătoria, nici desfacerea căsătoriei între un resortisant al unui stat parte și un străin, nici schimbarea naționalității unuia din soți în timpul căsătoriei nu pot avea efecte de drept asupra cetățeniei celuilalt soț;
- principiul non discriminării.

SECȚIUNEA A 4-A

DOBÂNDIREA CETĂȚENIEI ROMÂNE

§1. Dobândirea cetățeniei prin naștere

În practica statelor sunt cunoscute două sisteme de acordare a cetățeniei:

1. pe baza principiului *ius sanguinis* – utilizat în România, Franța, Italia etc.;
2. pe baza principiului *ius loci (ius soli)* – utilizat în state precum SUA, Marea Britanie etc.

Cetățenia română are la bază principiul *ius sanguinis*. Legea stabilește o serie de reguli cu privire la acordarea cetățeniei române.

Copiii născuți pe teritoriul României, din părinți cetățeni români, sunt cetățeni români.

Sunt, de asemenea, cetățeni români cei care:

- s-au născut pe teritoriul statului român, chiar dacă numai unul dintre părinți este cetățean român;
- s-au născut în străinătate și ambii părinți sau numai unul dintre ei are cetățenia română.
- copilul găsit pe teritoriul statului român este considerat cetățean român, până la proba contrarie, dacă niciunul dintre părinți nu este cunoscut.

§2. Dobândirea cetățeniei române prin adopție

Cetățenia română se dobândește de către copilul *cetățean străin* sau *fără cetățenie* prin adopție, dacă adoptatorii sunt cetățeni români. În cazul în care adoptatul este major, este necesar consimțământul acestuia.

În cazul în care numai unul dintre adoptatori este cetățean român, cetățenia adoptatului minor va fi hotărâtă, *de comun acord*, de către adoptatori. În situația în care adoptatorii nu cad de acord, instanța judecătorească competentă să încuviințeze adopția va decide asupra cetățeniei minorului, ținând seama de interesele acestuia. În cazul copilului care a împlinit vârsta de 14 ani este necesar consimțământul acestuia.

Dacă adopția se face de către o singură persoană, iar aceasta este cetățean român, minorul dobândește cetățenia adoptatorului.

În cazul declarării *nulității* sau *anulării adopției*, copilul care nu a împlinit vârsta de 18 ani este considerat că nu a fost niciodată cetățean român, dacă domiciliază în străinătate sau dacă părăsește țara pentru a domicilia în străinătate.

În cazul *desfacerii adopției*, copilul care nu a împlinit vârsta de 18 ani pierde cetățenia română pe data desfacerii adopției, dacă acesta domiciliază în străinătate sau dacă părăsește țara pentru a domicilia în străinătate.

§3. Dobândirea cetățeniei prin acordarea la cerere

Cetățenia română se poate acorda, la cerere, *persoanei fără cetățenie* sau *cetățeanului străin*, dacă îndeplinește următoarele condiții:

- s-a născut și domiciliază, la data cererii, pe teritoriul României sau, deși nu s-a născut pe acest teritoriu, domiciliază în condițiile legii pe teritoriul statului român de *cel puțin 8 ani* sau, în cazul în care este căsătorit și conviețuiește cu un cetățean român, de *cel puțin 5 ani de la data căsătoriei*;
- dovedește, prin comportament, acțiuni și atitudine, loialitate față de statul român, nu întreprinde sau sprijină acțiuni împotriva ordinii de drept sau a securității naționale și declară că nici în trecut nu a întreprins asemenea acțiuni;
- a împlinit vârsta de 18 ani;
- are asigurate în România mijloace legale pentru o existență decentă, în condițiile stabilite de legislația privind regimul străinilor;
- este cunoscut cu o bună comportare și nu a fost condamnat în țară sau în străinătate pentru o infracțiune care îl face nedemn de a fi cetățean român;

- cunoaște limba română și posedă noțiuni elementare de cultură și civilizație românească, în măsură suficientă pentru a se integra în viața socială;
- cunoaște prevederile Constituției României și imnul național.

Termenele prevăzute mai sus (de 8 ani, respectiv de 5 ani) pot fi reduse până la jumătate în următoarele situații:

- solicitantul este o personalitate recunoscută pe plan internațional;
- solicitantul este cetățeanul unui stat membru al Uniunii Europene;
- solicitantul a dobândit statut de refugiat potrivit prevederilor legale în vigoare;
- solicitantul a investit în România sume care depășesc 1.000.000 de euro.

Dacă cetățeanul străin sau persoana fără cetățenie care a solicitat să i se acorde cetățenia română se află în afara teritoriului statului român o perioadă mai mare de 6 luni în cursul unui an, anul respectiv nu se ia în calcul la stabilirea perioadei prevăzute mai sus.

Copilul născut din părinți cetățeni străini sau fără cetățenie și care nu a împlinit vârsta de 18 ani dobândește cetățenia română odată cu părinții săi.

În cazul în care numai unul dintre părinți dobândește cetățenia română, părinții vor hotărî, *de comun acord*, cu privire la cetățenia copilului. În situația în care părinții nu cad de acord, tribunalul de la domiciliul minorului va decide, ținând seama de interesele acestuia. În cazul copilului care a împlinit vârsta de 14 ani este necesar consimțământul acestuia. Copilul dobândește cetățenia română pe aceeași dată cu părintele său.

În cazul în care minorul a dobândit cetățenia română în condițiile evidențiate în paragrafele de mai sus și nu a fost inclus în certificatul de cetățenie al părintelui sau nu i s-a eliberat certificat de cetățenie, părinții sau, după caz, părintele, cetățeni români, pot solicita transcrierea ori înscrierea în registrele de stare civilă române a certificatelor sau extraselor de stare civilă eliberate de autoritățile străine în condițiile Legii nr. 119/1996 *cu privire la actele de stare civilă*, cu modificările și completările ulterioare.

Copilul care a împlinit vârsta de 14 ani poate formula în nume propriu cererea de transcriere sau înscriere a certificatului ori extrasului de naștere. În acest caz, dovada cetățeniei minorului se face cu cartea de identitate sau pașaportul emisă/emis de autoritățile române părintelui ori cu certificatul de cetățenie.

§4. Redobândirea cetățeniei române

Cetățenia română se poate acorda și *persoanelor care au pierdut această cetățenie*, precum și *descendenților acestora până la gradul 2 inclusiv* și care cer redobândirea ei, cu păstrarea cetățeniei străine și stabilirea domiciliului în țară sau cu menținerea acestuia în străinătate, dacă îndeplinesc în mod corespunzător condițiile prevăzute la art. 8 alin. 1 lit. b), c), d) și e) din Legea cetățeniei. Aceste dispoziții se aplică și *apatrizilor foști cetățeni români și descendenților acestora până la gradul 2 inclusiv*.

Redobândirea cetățeniei de către unul dintre soți nu are nicio consecință asupra cetățeniei celuilalt soț. Soțul cetățean străin sau fără cetățenie al persoanei

care redobândește cetățenia română poate cere acordarea cetățeniei române în condițiile legii.

§5. Alte cazuri de dobândire a cetățeniei

Potrivit art. 10¹ din Legea cetățeniei, persoanele care au dobândit cetățenia română prin naștere sau prin adopție și care au pierdut-o din motive neimputabile lor sau această cetățenie le-a fost ridicată fără voia lor, precum și descendenții acestora până la gradul III, la cerere, pot redobândi sau li se poate acorda cetățenia română, cu posibilitatea păstrării cetățeniei străine și stabilirea domiciliului în țară sau cu menținerea acestuia în străinătate, dacă îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 8 alin. 1 lit. b), c) și e).

Începând cu 1 ianuarie 2010, în vederea înregistrării cererilor de redobândire sau acordare a cetățeniei române, formulate în temeiul dispozițiilor art. 10¹ din Legea cetățeniei, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se vor înființa *birouri teritoriale* în subordinea Autorității Naționale pentru Cetățenie.

SECȚIUNEA A 5-A

PROCEDURA ACORDĂRII CETĂȚENIEI ROMÂNE

Aprobarea cererilor de acordare ori de redobândire a cetățeniei române se face prin ordin al președintelui Autorității Naționale pentru Cetățenie, pe baza propunerilor Comisiei pentru cetățenie.

Cererea de acordare sau, după caz, de redobândire a cetățeniei române se formulează în *limba română*, se adresează *Comisiei pentru cetățenie* și se depune *personal* sau, în cazuri temeinic justificate, *prin mandatar cu procură specială și autentică* la sediul Autorității Naționale pentru Cetățenie, fiind însoțită de acte care dovedesc îndeplinirea condițiilor prevăzute lege pentru a dobândi cetățenia română. Cererile de redobândire sau de acordare a cetățeniei române întemeiate pe dispozițiile art. 10 alin. 1 și art. 10¹ din Legea cetățeniei pot fi depuse și la *misiunile diplomatice sau la oficiile consulare ale României*. În cazul în care cererile au fost depuse la misiunile diplomatice sau la oficiile consulare ale României, acestea vor fi trimise de îndată Comisiei pentru cetățenie din cadrul Autorității Naționale pentru Cetățenie. Comisia pentru cetățenie verifică îndeplinirea condițiilor prevăzute de lege pentru acordarea, redobândirea, retragerea sau renunțarea la cetățenia română.

Membrii Comisiei și președintele acesteia se numesc prin ordin al ministrului justiției, pentru un mandat de **2 ani**, și pot fi revocați pe toată durata mandatului prin ordin al ministrului justiției. Comisia are activitate permanentă, este formată dintr-un președinte și din 20 de membri, personal din cadrul Autorității Naționale pentru Cetățenie. Lucrările Comisiei nu sunt publice, se desfășoară în prezența a cel puțin 5 membri și sunt prezidate de președinte, iar în lipsa acestuia, de către un membru desemnat de el.

Îndeplinirea sau, după caz, neîndeplinirea condițiilor prevăzute de lege pentru acordarea ori redobândirea cetățeniei române se constată printr-un *raport motivat*, care se adoptă de Comisie cu *votul majorității celor prezenți*. În caz de paritate, votul președintelui Comisiei sau al înlocuitorului acestuia este decisiv.

Cererea de acordare sau de redobândire a cetățeniei este înregistrată la secretariatul tehnic al Comisiei. În cazul în care constată lipsa unor documente necesare soluționării cererii, președintele Comisiei solicită, prin rezoluție, completarea dosarului. În cazul în care, în termen de cel mult 6 luni de la primirea solicitării, nu sunt transmise actele necesare, cererea se va respinge ca nesusținută.

La termenul stabilit în vederea dezbaterii cererii, Comisia verifică îndeplinirea condițiilor necesare acordării sau redobândirii cetățeniei, cu excepția condițiilor prevăzute la art. 8 alin. 1 lit. f) și g) din Legea cetățeniei. În cazul în care Comisia constată necesitatea audierii unor persoane care ar putea da informații utile în vederea soluționării cererii, dispune citarea acestora, stabilind un nou termen.

În cazul în care sunt întrunite condițiile pentru acordarea cetățeniei române, Comisia stabilește, într-un termen ce nu va depăși 6 luni, programarea persoanei la interviul organizat pentru verificarea condițiilor prevăzute de art. 8 alin. 1 lit. f) și g).

În cazul în care nu sunt îndeplinite condițiile cerute de lege pentru acordarea ori redobândirea cetățeniei, precum și în cazul nepromovării interviului ori al neprezentării, în mod nejustificat, la susținerea acestuia, Comisia, printr-un raport motivat, propune președintelui Autorității Naționale pentru Cetățenie respingerea cererii. O nouă cerere de acordare sau de redobândire a cetățeniei române se poate depune *după 6 luni de la respingerea cererii anterioare*.

Dacă solicitantul este declarat admis la interviu, Comisia va întocmi un raport în care va menționa întrunirea condițiilor legale pentru acordarea sau, după caz, redobândirea cetățeniei. Raportul însoțit de cererea de acordare ori de redobândire a cetățeniei va fi înaintat președintelui Autorității Naționale pentru Cetățenie.

Președintele Autorității Naționale pentru Cetățenie, constatând îndeplinite condițiile prevăzute de lege, emite ordinul de acordare sau de redobândire a cetățeniei române, după caz. Ordinul de acordare sau de redobândire a cetățeniei române se comunică solicitantului, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, de îndată, de la data emiterii ordinului. În cazul în care constată neîndeplinirea condițiilor prevăzute de lege, președintele Autorității Naționale pentru Cetățenie respinge, prin ordin, cererea de acordare sau de redobândire a cetățeniei.

Ordinul președintelui Autorității Naționale pentru Cetățenie de acordare sau de redobândire a cetățeniei române, respectiv ordinul de respingere a cererii de acordare sau de redobândire a cetățeniei române se comunică, de îndată, solicitantului, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire. Ordinul de respingere a cererii de acordare sau de redobândire a cetățeniei române poate fi atacat, în termen de 15 zile de la data comunicării, la Curtea de Apel București, Secția contencios administrativ. Hotărârea curții de apel este definitivă și poate fi supusă recursului la secția de contencios administrativ a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Cetățenia română se acordă sau se redobândește la data depunerii jurământului de credință.

În termen de *3 luni de la data comunicării ordinului* președintelui Autorității Naționale pentru Cetățenie de acordare sau redobândire a cetățeniei române, persoanele cărora li s-a acordat sau care au redobândit cetățenia română vor depune *jurământul de credință* față de România. Jurământul de credință se depune în ședință solemnă în fața ministrului justiției și a președintelui Autorității Naționale pentru Cetățenie sau a unuia dintre cei 2 vicepreședinți ai autorității delegați în acest sens și are următorul conținut:

„Jur să fiu devotat patriei și poporului român, să apăr drepturile și interesele naționale, să respect Constituția și legile României”.

După depunerea jurământului, Comisia eliberează **certificatul de cetățenie română**, care va fi întocmit în două exemplare, semnate de președintele Autorității Naționale pentru Cetățenie, dintre care un exemplar va fi înmănat titularului.

În situația în care copiii minori dobândesc cetățenia română odată cu părinții sau cu unul dintre ei, aceștia vor fi înscrși în certificatul de cetățenie al părinților și nu depun jurământul.

În cazul în care copilul devine major în timpul procesului de soluționare a cererii și până la data dobândirii de către părinți a cetățeniei române, acesta va depune jurământul și i se va elibera certificat de cetățenie distinct.

Nedepunerea, din motive imputabile persoanei care a obținut cetățenia română, a jurământului de credință atrage încetarea efectelor ordinului de acordare sau de redobândire a cetățeniei române față de persoana în cauză.

Persoana care *decedează* înaintea depunerii jurământului de credință față de România este recunoscută ca fiind cetățean român, la cererea succesorilor săi legali, de la data emiterii ordinului președintelui Autorității Naționale pentru Cetățenie de acordare sau de redobândire a cetățeniei române, urmând a fi eliberat certificatul de cetățenie de către Comisie. Cererea poate fi depusă în termen de un an de la data decesului titularului cererii de acordare sau de redobândire a cetățeniei române.

Persoana care nu poate depune jurământul de credință față de România *din cauza unui handicap permanent sau a unei boli cronice* obține cetățenia română de la data emiterii ordinului președintelui Autorității Naționale pentru Cetățenie de acordare sau, după caz, de redobândire a cetățeniei române, pe baza cererii și a înscrisurilor medicale, transmise în acest sens, personal sau prin reprezentantul legal ori convențional cu mandat special, până la data finalizării procedurii de acordare sau, după caz, de redobândire a cetățeniei. Cererea adresată Comisiei privind eliberarea certificatului de cetățenie poate fi formulată în termen de un an de la data luării la cunoștință a termenului de depunere a jurământului de credință. Nedepunerea cererii în termenul de un an atrage încetarea efectelor ordinului președintelui Autorității Naționale pentru Cetățenie de acordare sau de redobândire a cetățeniei române.